

зостны направи: не ѿемъ, дѣма, ныти да дохѣдите да се івлѣвате прѣдъ мене: Ктѣ во йзыскѣ сїа [сирѣчъ жертыи тѣ] изъ рѣкъ вѣшихъ? ходити по двору моемъ не приложитѣ [ст. 61.] Тѣка внимай: ты оубо дѣмашъ: Защо зиждай йерасалима Гдѣ: разсѣяніа Ісрайлева соберѣтъ [псал. рѣч. ст. 6.] Тѣка самъ Гѣ дѣма вѣмъ: Ходити по двору моемъ не приложитѣ: оубо когдѣ да послѣшамъ, давида ли, илѣ Гдѣ Гѣ нашего? трѣбѣ и двамата: защо то тіа главизны сложниш и дѣвѣ тѣ на своє то мѣсто ѿ старого дѣха прѣвѣ се продѣмача: Вѣ же архіерейте кѣснїи сѣрдцемъ нѣщо не знающе, въ дрѣгъ разумъ ѿблѣчите речи тѣ. Когдѣ слѣшашъ, защо дѣма Гѣ: Ходити по двору моемъ неприложитѣ: за ѿ се не засрамиши? и пакъ катѣ слѣшашъ да дѣма: защо, И аще принесёте ми Семидалъ всѣ: кадило, мѣрзость ми есть [ст. 61.] Нокомѣслїи вѣшихъ, и сѣбѣшти, и днѣ велика гѡ не потерплю. Тыа оубо дѣмы добре слѣшашъ, и за кѡмъ причина показываши кѣческій образъ, и приносишъ мѹ твой тѣ жертыи, и прѣвиши твой тѣ праѣдници безбѣнъ, и безсрѣмъ? и вѣдишсе по твой а зѣлъ разумъ? іакно, защо ворба са съ Бѣгомъ твой тѣ праѣдници: понеже дѣма Гѣ: Поста, и праѣдности, и праѣдникъ вѣшихъ не навидитъ дѣша моя: Бысте ми въ сѣтость [ст. 61.] Сирѣчъ ѿ дѣма Бѣгъ: Всички дѣла ѿ прѣвиши созѣ Іудейско то начертаніе, мрѣзи ги дѣша та моя. Ты прѣче зл ѿ показываши толкъ безсрѣмность, и приносишъ мѹ твой тѣ жертыи? престани прѣче, защо залѣдѣ се самъ тѣдиши, и Бѣгъ се проптиши, и мѣздѣ нѣмашъ нікаква во вѣки. Защо дѣма Бѣгъ: Бысте ми въ сѣтость, и ктому не стерплю грѣховъ вѣшихъ. Вѣдиши ли негодованіе Божіе и тягота? Това є катѣ когдѣ нѣкой пострада мнѣгъ злѣ ѿ дрѣгиго нѣкого, и не може вѣчъ да нѣси, и рече, мнѣгъ ѹмамъ мѣрзость, и ѿ мнѣгъ то твой злыни, не мѣжемъ вѣчъ да тѣ тѣрпимъ, но ѿ покажемъ на тѣбе ѿмѣщеніе то: така дѣма Бѣгъ: Бысте ми въ сѣтость, сирѣчъ въ сѣтость жѣлчи и прогнѣваніе, за това не мѣжемъ вѣчъ да тѣрпимъ вѣши тѣ грѣхове, но ѿ ви воздадѣмъ, паче же ѿ ви ѿринемъ, и ѿ ви махнемъ ѿ мое то лицѣ: Катѣ ѿ дѣма и подоле пророчество то: єгда прострѣте рѣки вѣша ко мнѣ, ѿврашъ бчи мой ѿ вѣса [ст. 61.] Милосердъ вѣди Гдѣ на онѣя, дѣто се надѣлатъ на тѣбе! Оужасенъ глаголъ, недовѣрѣнна и неизрѣченна мѣрзость Божія ко Іудеомъ! За скверны тѣ нѣхны преступленіа, и заради оуборство то ѻмъ, роптаніе то, и непокорство то. Слѣшай тѣка, ѿ єрване! и ѿ се почѣдиши: Азъ тыа словеса съ ложа не направиши, ни сочиниши, и да не речешъ, защо, за да се проптиши на вѣра та ми, дѣмашъ ги: не є, но Бѣгъ ти запрешиша, и тоби ти самъ дѣма: Рѣцѣ твой, ѿ Іудеине! да не прострешъ камто мене онай дѣнь, когдѣ прѣтимъ єдинороднаго моего сына при вѣса, ако ли не, ѿврашъ бчи мой ѿ вѣса, и ако оумножиши моленіе то вѣше, не ѿемъ да вы оуслѣшамъ во всичкии а вѣши жиботъ. Прѣче ѿнова врѣме катѣ чѣ, защо дойдѣ сѣнъ Божій, и не покѣрѣвъ, ако оумножиши моленіе то си ко мнѣ, не ѿемъ да тѣ оуслѣшамъ: за кѡмъ ли прѣчина? защо тѣ вѣши са пѣлны съ крѣвъ. Сирѣчъ ѿубийство то